

Giới thiệu Bà Chủ Đích Thị Là Vương Phi

Truyện Bà Chủ Đích Thị Là Vương Phi của tác giả TiểuYen thuộc thể loại cổ đại, ngôn tình, ngược nhẹ, HE.

Vương gia tức giận

“nghe nói hôm nay có bà mới đến nhà nàng cầu hôn ”

“Tin tức của vương gia cũng thật đúng là nhanh nha ”

“Ta không cho phép ”

“Vương gia, ngài đây là quan được phép phóng hỏa mà không cho dân đốt đèn sao? ”

“ta đã nói là ta sẽ giải quyết mà ”

“Thánh chỉ đã hạ vương gia, ngài nghĩ là ngài còn có thể giải quyết sao? ”

“Cho dù là kháng chỉ bị chém đầu ta cũng sẽ không lấy ai khác ngoài nàng ”

Nghe hắn nói mà lòng nàng khiếp sợ nhìn bóng lưng rời đi của hắn. Nàng tin hắn nói được làm được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Chủ Đích Thị Là Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Thượng Quan gia ở Thành Lạc Dương cũng là một hào môn thế gia. Thượng Quan gia kinh doanh tất cả các lĩnh vực, sinh ý rải khắp cả nước nhưng những năm gần đây đã xa sút nghiêm trọng gia sản ngày càng ít đi.

Nghe nói đại đương gia của Thượng Quan gia là một tên phá gia chi tử, chỉ biết ăn chơi mà không lo phát triển gia nghiệp. Lại nghe nói hắn ta sợ thục thục của mình chiếm gia tài nên đã cấp cho thục thục một quán ăn nhỏ thuộc gia sản của Thượng Quan gia coi như là chia gia sản, mà người thục thục này an phận chấp nhận quán ăn nhỏ đưa thể tử và hai con nhỏ dọn đến quán ăn nhỏ đó mà cố gắng buôn bán nuôi cả nhà.

“Tiểu thư, người có nghe Tiểu Hương nói gì không ” tiểu hương bắt mắt nhìn tiểu thư nhà mình vẫn thờ ơ mà tính toán sổ sách.

“Em không nên tức giận, họ nói gì thì kệ họ ta không quan tâm ” người được gọi là tiểu thư vẫn thờ ơ bỏ ngoài tai chuyện Tiểu Hương kể mà vẫn lo việc của mình.

Tiểu Hương nhìn tiểu thư nhà mình mà thở dài. Tiểu thư nhà nàng nếu không phải là phận nữ nhi thì tốt rồi. Tiểu thư là một nữ nhân tính tình lạnh nhạt nhưng rất thông minh và quyết đoán, lúc lão gia còn sống thì tiếc hoài không thôi vì con gái ông không phải là nam nhi nếu tiểu thư là nam nhi thì đã làm rạng rỡ tông tộc rồi.

“Tiểu thư làm sao không tức giận cho được, lời đồn đại về tiểu thư thật khó nghe. Tiểu thư nhà chúng ta nào phải hạng người thấp hèn, nữ nhân lỡ thì, độc ác không ai muốn lấy như vậy, dù gì Tiểu thư cũng là tỷ tỷ của quan nhất phẩm mà lại giám coi thường người như vậy chứ ”

Vị tiểu thư nào đó rót cuộc cũng dừng tay mà ngẩng đầu nhìn tỉ nữ của mình đang tức giận mà thờ dài. Nàng là Thượng Quan Mai Ngọc là đại tiểu thư của Thượng Quan gia.

Nhớ lại năm đó cha nàng là Thượng Quan Phong bị biêu ca của nàng là Thượng Quan Thiên và bá mẫu đuổi ra khỏi nhà.

Thượng Quan Vũ cấp cho nhà nàng một quán ăn nhỏ để làm ăn buôn bán mà kiếm tiền sinh sống. Cha nàng lại là người không tranh không giành mà chấp nhận ra riêng không phụ thuộc vào Thượng Quan gia nữa. Lúc đó cha nàng bị bệnh nặng cho nên chỉ có mình nương nàng cùng nàng chống đỡ cho cả nhà nàng, lúc đó mười bốn tuổi và đệ đệ nàng là Thượng Quan Văn mười tuổi cố gắng buôn bán kiếm tiền nuôi cả nhà và có tiền mua thuốc cho cha.

Cha và nương của nàng là một đôi phu thê hết mực yêu thương nhau cho nên bốn năm trước cha nàng mất thì một năm sau nương của nàng cũng mất bây giờ chỉ còn nàng và đệ đệ nương tựa nhau mà sống.

Bây giờ nàng đã là cô nương hai mươi hai tuổi rồi mà vẫn chưa xuất giá cho nên bởi vì lẽ đó mà có lời đồn đại không hay về nàng.

Không phải Thượng Quan Mai Ngọc nàng không ai muốn lấy nhưng vì cha và nương đã mất để lại nàng và đệ đệ mà đệ đệ nàng thì đang trong thời gian lên kinh thi trạng nguyên nên nàng lại lo cho đệ đệ nên làm lỡ bước mình đến giờ đã là “nữ nhân già ” rồi nên nàng cũng không mong muốn gì đến chuyện

lập gia đình, nàng chỉ mong đệ đệ tìm được cô nương đệ ấy yêu thích mà thành thân yên bề gia thất là thì nàng đã mãn nguyện rồi.

“Ta đã nói với em rồi không nên lấy đệ đệ của ta ra mà ra oai sẽ gây phiền toái cho đệ ấy có biết chưa. Miệng ở trên người họ thì họ muốn nói sao thì nói chúng ta nghe nhưng đừng để ý là được rồi, không cần tức giận hại thân” nàng nhìn tỉ nữ theo nàng từ nhỏ rồi nói tiếp: “Em đi giúp Tiểu Trương chuẩn bị mở cửa quán đi”

“Dạ!” nghe nàng nói thì Tiểu Hương cuối đầu ỉu xiu đi ra phía trước giúp đỡ đệ đệ chuẩn bị mở cửa buôn bán.

Haizzz, nhìn Tiểu Hương mà Thượng Quan Mai Ngọc thở dài, nàng biết là Tiểu Hương bất bình cho nàng nhưng nàng phải biết làm sao chẳng lẽ bắt nàng lấy danh tỷ tỷ thượng thư mà ra oai sao? Nàng không làm được, thôi thì nghe thì bỏ qua như gió thoảng qua tai vậy.

Đệ đệ của nàng năm trước đã đỗ trạng nguyên được hoàng thượng coi trọng, nay lại vừa thăng chức làm Thượng thư chấp chương hình bộ, hiện đệ ấy ở tại phủ thượng thư, đệ ấy muốn nàng đến ở với đệ ấy nhưng nàng còn buôn bán quán ăn Thiên Hương này thì làm sao bỏ được vì đây là cha nương nàng để lại nên nàng phải cố hết sức mà kinh doanh.

Bây giờ là thời gian dùng bữa nên trong quán có phần hơi đông khách nên một chút ồn ào liên gây chú ý cho những người khác.

“Vị khách quan này, quý khách chưa trả tiền”

“Trả tiền? Lão tử đây cảm thấy thức ăn không ngon nên lão tử không trả tiền”

Thượng Quan Mai Ngọc đang tính tiền trong quầy nhưng nghe thấy ồn ào nên ngẩng đầu nhìn thì thấy một tên lưu manh định ăn quỵt ở quán của nàng.

Thấy nàng bước đến Tiểu Trương nhẹ nhàng tránh qua nhường đường cho nàng nhẹ giọng gọi

“Bà chủ”

“Không biết tiên sinh ngài không hài lòng món ăn nào của quán của ta vậy” nàng nhìn tên ăn quỵt lạnh lùng hỏi.

“Thì ra cô nương xinh đẹp này là chủ quán” hắn ta nhìn nàng muốn định đưa tay trêu chọc nàng một chút nhưng nàng lại nghiêng người né tránh nên hắn đành bỏ qua nói tiếp: “Ta thấy thức ăn có món thì mặn, có món thì nhạt như nước lã không vừa khẩu vị một chút nào”

“Ồ! Vậy ta đây muốn hỏi ngài là gọi những món nào vậy” đồ háo sắc giám nhìn nàng bằng con mắt dâm ô như vậy, đợi coi nàng sẽ cho hắn đẹp mặt.

“Ta gọi bánh bao, thịt lợn xào, cá hấp, thịt gà quay”

Nghe tên ăn quỵt nói xong nàng nhìn bàn thức ăn đã ăn hết không còn một chút gì rồi ngẩng đầu lên hỏi.

“Vị khách quan này thật biết nói đùa, ngài đây không vừa lòng với thức ăn của quán ta nhưng lại gọi nhiều món như vậy mà còn ăn hết không còn chút gì” nghe nàng nói xong cả quán ăn cười ầm lên.

“Người...người...”

“Ta...ta...ta làm sao? Ngài đây ăn nếu quên đem tiền thì nói thẳng ta có thể ghi nợ cho ngài nha”

Thấy toàn bộ khách trong quán nhìn mình cười mỉa mai nên tên ăn quỵt tức giận bỏ đi nhưng bị Tiểu Trương ngăn lại.

“Trả tiền”

Hắn ta lấy bạc trong mình ra đưa cho Tiểu Trương rồi tức giận bỏ đi, hắn ta ra đến cửa thì lại nghe khách trong quán cười ầm lên. Nữ nhân chết tiết hôm nay làm cho lão tử mất mặt, lão tử sẽ cho người biết tay.

Nhìn tên kia đã đi thì nàng thở phào nhẹ nhõm, gọi Tiểu Trương dọn dẹp bàn rồi quay lại quầy nhưng khi vào quầy nàng nhìn thấy một nam nhân đang ngồi cạnh cửa sổ nhìn chăm chăm nàng, người đó vẻ mặt tuấn tú lạnh lùng nhưng vẫn lộ ra vẻ uy quyền vương giả làm người khác không tự chủ được mà run sợ. Nàng hoảng sợ cuối đầu giả vờ tính toán sổ sách định lảng tránh ánh mắt của người đó.

“Từ gia” người tùy tùng đi theo thấy gia nhà mình mỉm cười thì nghi ngờ nhìn theo tầm mắt của gia thì thấy tầm mắt của gia rơi vào người cô chủ quán.

“Thật là một cô nương thú vị” vị nam nhân tuấn tú thì thầm.

Người tùy tùng nghe gia nói như vậy mà đồng tình thay cô chủ quán.

“Chuyện ta muốn người thăm dò tin tức ra sao rồi” Vừa bước vào phòng trọ thì vị nam nhân được gọi là Từ gia đã hỏi chuyện tùy tùng của mình.

“Dạ bẩm Vương gia, đúng là có một lô thuốc phiện tối nay sẽ cập bến”

“Hay lắm ruốt cuộc thì rắn đã ra khỏi hang, chúng ta cũng nên hành động rồi”

“Dạ! Nhưng vương gia có cần nhờ Thượng Quan đại nhân giúp một tay không ạ”

“Không cần, tối nay chỉ là món tráng miệng thôi, ta nghĩ hẳn chưa lên món chính đâu cho nên cũng không cần nhờ tên kia giúp ” ngưng một lát như đang suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp: “ Ngươi đi nghỉ ngơi đi chuẩn bị cho tối nay ”

“ Thuộc hạ cáo lui ”

Người tùy tùng vừa đi thì nam nhân đó ngồi uống trà cứ nhiên nhớ đến chuyện lúc nãy ở quán ăn mà mỉm cười.

Người nam nhân anh tuấn lạnh lùng năm nay ba mươi tuổi, là con thứ tư của đương kim hoàng thượng là Tĩnh vương – Nam Thiên Dục, quản lý hình bộ. Người theo hắn là Tề Cảnh tùy tùng từ nhỏ của Nam Thiên Dục.

Nghĩ đến cô nương lúc nãy làm Nam Thiên Dục cảm thấy hứng thú, là một nữ nhân lại còn trẻ như vậy mà đã làm chủ một quán ăn, xem ra nàng ấy cũng là một tiểu thư khuê các nên mới được đi học biết chữ, biết tính toán. Thời đại nam tôn nữ ti thì một cô nương được đi học mà còn mở quán ăn buôn bán như nàng ấy thì thật là hiếm có.

Tĩnh ra thì nàng ấy cũng rất xinh đẹp làn da trắng trẻo, khuôn mặt không chút phấn son càng tôn thêm làn da của nàng nhưng hắn thích nhất vẫn là đôi mắt của nàng ấy một đôi mắt trong sáng lại có một chút vẻ tinh nghịch của thiếu nữ.

Lúc ở quán ăn khi thấy tên hán tử kia định khi dễ nàng thì hắn tức giận định ra tay giúp đỡ nhưng nhìn thấy nàng nghiêng mình tránh được nên vẫn im lặng quan sát.

Một cô nương không phải là tầm thường nhìn nàng dơ tay nhắc chân đều trầm ổn lại bình tĩnh, thông minh giải quyết mọi chuyện làm cho hắn tán thưởng lòng thầm muốn gặp lại nàng cho nên giải quyết xong chuyện tối nay hắn phải đến quán ăn đó một lần nữa để gặp lại nàng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Chủ Dịch Thị Là Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trong đêm cả thành Lạc Dương như chìm trong bóng tối nhưng ngoài bến thuyền vẫn có người vác hàng lên bờ.

“ Nhanh lên! Nhanh lên nếu không trời sáng có người thấy thì phiền phức lớn đó ”

Người nam nhân lớn tiếng thúc dục những người đang vác hàng nhưng hắn ta đâu biết là mọi hành động ở bến thuyền đều bị người ẩn nấp trong bóng đêm nhìn thấy.

Người ẩn nấp trên cây không ai khác là Nam Thiên Dục và Tề cảnh.

“ Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao chẳng lẽ để yên cho chúng như vậy ”

“ Sao lại để yên được, những người này thật là to gan giám buôn lậu thuốc phiện như vậy ” yên lặng quan sát hồi lâu rồi Nam Thiên Dục phân phó công việc cho Tề Cảnh: “ chắc hẳn tên kia sẽ đi thông báo kết quả cho người đứng sau vì thế ta sẽ theo dõi hắn còn ngươi thì đi thông báo cho tên Thượng Quan Vân kia để hắn đến hỏi thăm lộ hàng đó một chút ”

“ Dạ! Nhưng vương gia hãy cẩn thận, đám người kia to gan giám buôn lậu thuốc phiện như vậy thì thế lực phía sau không thể xem thường được ”

“ Ngươi yên tâm tự ta có tính toán ”

“ Vậy thuộc hạ đi thông báo cho Thượng Quan đại nhân đây ”

Nam Thiên Dục chỉ vừa gật đầu đồng ý thì Tề Cảnh đã phi thân rồi đi, trên cây chỉ có Nam Thiên Dục quan sát toàn bộ bến thuyền, nhìn thấy các lô hàng đã được đưa vào kho cất cẩn thận thì hắn ta vội vàng rời đi Nam Thiên Dục cũng âm thầm theo dõi.

Nam Thiên dục thấy hắn ta đi vào trong một tòa nhà nên Nam Thiên Dục cũng bay lên mái nhà gõ một miếng ngói ra xem xét tình hình trong phòng, thấy tên lúc nãy đang báo cáo tình hình cho người nam nhân ngồi trong màn che.

“ Bẩm thiếu gia mọi thứ đã an bài xong ”

“ Không ai phát hiện ra chứ ”

“ Dạ! Thuộc hạ đã cho người quan sát xung quanh bến thuyền thấy tất cả đều ổn thỏa mới đưa hàng lên ”

“Tốt! Hai ngày sau có một ít gổm sứ được chuyển đến kinh thành thì ngươi hãy cho người dấu hàng trong các bình gốm đó đưa đến kinh thành, lúc đó sẽ có người hỗ trợ cho ngươi”

“Thuộc hạ đã hiểu”

“Lui xuống đi”

Chờ tên kia lui xuống người nam nhân trong màn che bước ra, lúc này Nam Thiên Dục thấy rõ diện mạo của người đó thì môi chợt giương lên một nụ cười lạnh.

Thì ra người đứng sau là Tô Hạo, con trai của thừa tướng Tô Vãn và cũng là em trai của Tô quý phi.

Người đứng đằng sau có địa vị, thế lực lớn như vậy hèn chi những lô thuốc phiện đó thuận lợi cập bến thành Lạc Dương như vậy nhưng thật không may cho Tô Hạo là lại bị Nam Thiên Dục phát hiện.

Nhìn người trong phòng một lát rồi Nam Thiên Dục phi thân rồi đi dù sao mục đích đã đạt được không nên ở lại lâu tránh bức dây động rừng.

Sáng ngày hôm sau Tô Hạo nhận được tin tức là lô hàng thuốc phiện của hắn đã bị Thượng Quan Vân tịch thu và tên kia cũng bị bắt toàn bộ đưa vào hình bộ để thẩm tra hỏi tội. Nhận được tin làm cho Tô Hạo rất tức giận ném vỡ hết đồ trong phòng.

“Đúng là một lũ vô dụng”

“Thiếu gia bớt giận, chuyện cần làm bây giờ là thủ tiêu tên kia nếu không hắn sẽ gây bất lợi cho ngươi”

“Tào thúc, thúc hãy sai người xử tên kia đi kéo dèm dài lắm mồm”

“Lão nô đã biết”

Tào thúc đi ra trông phòng chỉ còn một mình Tô Hạo tức giận.

Thật không ngờ mọi việc đã tưởng như thuận lợi nhưng giữa đường lại chạy ra tên Thượng Quan Vân phá hủy hết kế hoạch của hắn. Tên quan thấp hèn kia là người dưới quyền của Nam Thiên Dục cho nên chắc chắn chuyện này hắn (NTD) có nhúng tay vào.

Nam Thiên Dục! Ngươi hãy chờ mà xem mọi chuyện tới đây còn chưa xong đâu mà đây chỉ mới là bắt đầu.

Nam Thiên Dục vừa bước vào quán ăn Thiên Hương thì đã thấy Thượng Quan Mai Ngọc đang lau bàn ăn.

“Xin mời quý khách” thấy có khách bước vào nên nàng cười chào đón nhưng nhìn thấy người đến là người nam nhân anh tuấn hôm qua thì nụ cười trên môi tắt lịm.

“Hình như cô nương không chào đón tại hạ thì phải” nhìn thấy hắn sao nàng lại không cười nữa, nàng chán ghét hắn sao.

“Không phải. Thật ngại quá, ta chỉ là hơi bất ngờ mà thôi. Xin mời công tử” nàng lúng túng trả lời.

“À!” Nam Thiên Dục bước đến chiếc bàn hôm qua hắn đã ngồi, vì nơi này đối diện với quầy tính tiền cho nên dễ dàng nhìn thấy nàng hơn.

“Không biết khách quan muốn dùng gì?” Nàng nhìn thấy Nam Thiên Dục đã ngồi vào bàn nên mới tiến lại hỏi.

“Tùy tiện đi, cho ta vài món ăn đơn giản là được” Thật thú vị, nàng là nữ nhân đầu tiên mà nhìn hắn không chút rụt rè e sợ. Tốt, rất tốt.

“Vậy khách quan chờ một lát thức ăn sẽ đem lên ngay”

Nàng vào bếp phân phó làm thức ăn vừa định bước ra thì thấy Tiểu Hương và Tiểu Trương to nhỏ với nhau.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“À! Tiểu thư, vị công tử ngồi gần cửa sổ đó thật là tuấn tú”

“Háo sắc” Tiểu Trương nghe Tiểu Hương khen nam nhân kia như vậy thì tức giận: “Nhìn cách ăn mặc của người ta thì đủ biết là người quyền quý rồi, cô nên tỉnh lại đi”

“Tiểu Trương đáng ghét, nam nhân tuấn tú như vậy nhìn một chút cũng không được sao”

“Nhìn chỉ làm cô thêm ảo tưởng nhiều hơn thôi” Tiểu Trương dội cho Tiểu Hương một gáo nước lạnh rồi rời đi lo làm việc của mình.

“Tên đáng ghét” Tiểu Hương oán trách rồi quay qua nhìn Thượng Quan Mai Ngọc: “Tiểu thư, em thấy vị công tử tuấn tú đó đã đến quán chúng ta mấy lần rồi đều ngồi chỗ gần cửa sổ đó”

“Em đó không lo làm việc mà chỉ lo chuyện không đâu, mau vào trong xem thức ăn đã xong chưa đem lên cho khách kìa”

“Dạ! Nhưng mà tiểu thư vị khách quan đó rất tuần tú mà đúng không” đi vào bếp nhưng Tiểu Hương không nhận được quay lại hỏi nàng rồi chạy đi.

Tiểu Hương rồi đi thì nàng mới nhìn đến người nam nhân đó hần khoảng gần ba mươi tuổi, dung mạo tuần tú. Hần vận một bộ y phục màu xanh bình thường nhưng vẫn toát ra khí chất quý tộc.

Nam Thiên Dục cảm giác có người nhìn mình nên quay đầu tìm kiếm thì thấy nàng đang đứng gần cầu thang đang nhìn đánh giá hần. Hần nhẹ mỉm cười rồi gật đầu như chào hỏi với nàng. Thấy hần cười với mình làm nàng đứng bất động nhìn hần một lúc mới đỏ mặt vội vàng đi vào trong quầy.

Thấy nàng cuối đầu tính toán thì hần biết nàng thẹn thùng vì hần thấy hai tai nàng đỏ đỏ và còn không chịu ngẩng đầu mà chỉ lo giả vờ đánh bàn tính.

Nam Thiên Dục đang mãi mê ngồi ngắm mỹ nhân đầu biết là ở phủ thượng thư có người oán trách hần.

“Ta nói Tề Cảnh, Vương gia nhà huynh cũng thật là biết làm cho ta bất ngờ không cho ta ngủ một giấc ngon nha”

Tề Cảnh nhìn Thượng Quan Vân đang oán trách không thôi thì chỉ biết cười.

“Huynh còn cười, nếu ta không phải là người mạnh mẽ thì đã bị hai người hù chết rồi. Nào có người nửa đêm không đi vào bằng cửa chính mà trèo tường phủ ta để vào chứ, y như ăn trộm vậy có cần ta phá tường để cho huynh dễ vào không” Có ai đáng thương như hần không đang yên đang lành lại bị vị vương gia nào đó ra lệnh nửa đêm đi ra bến thuyền hóng mát.

“Không phải ta không muốn đi cửa chính mà là có chuyện quan trọng nhay qua tường vào gặp đại nhân là nhanh nhất”

“Có quý mới tin đây là đường nhanh nhất” Thượng Quan Vân nhăn mặt đáp trả: “Huynh đến giúp ta vậy còn vương gia đâu?”

“Vương gia có chuyện riêng cần giải quyết” Tề Cảnh nghĩ chắc vương gia nhà hần đang đi nhìn mỹ nhân rồi.

“Việc riêng?” Thượng Quan Vân nghi ngờ mình nghe lầm nên hỏi lại.

“Ừm, vương gia đang có thú vui mới là ngồi gần cửa sổ ngắm hoa”

“Xưa nay ta có thấy vương gia yêu thích hoa gì đâu”

“Không phải hoa như đại nhân nghĩ đâu”

“Cái gì mà hoa không như ta nghĩ hoa thì là hoa thôi có gì khác nhau đâu nhưng mà ta nói vương gia cũng thành thoi quá rồi, ta với huynh thì bận rộn với lo thuốc phiện kia nhưng vương gia lại đi ngắm hoa. Thật không biết ai mới là người quản lý hình bộ nữa” thật là làm cấp dưới cũng khổ cực quá rồi.

Tề Cảnh chỉ cười mà không trả lời vì hoa này khác với các loài hoa người ta trồng.

Nam Thiên Dục ngồi một lúc thì Tề Cảnh bước vào quán Thiên Hương bẩm báo tình hình.

“Tứ Gia. Mọi chuyện đã giải quyết xong”

“Có điều tra ra được gì từ tên kia hay không” Nam Thiên Dục nghe Tề Cảnh bẩm báo lại thì nhẹ gật đầu tỏ ý đã biết.

“Hần nói là không biết người đứng sau vì mỗi lần ra lệnh người đó đều không cho thấy mặt, Thượng Quan đại nhân đang dùng hình thẩm tra”

“Thượng Quan Vân có tính toán gì hay không?”

“Thần chưa nghe Thượng Quan đại nhân có tính toán gì mới” Tề Cảnh nào dám nói là Thượng Quan đại nhân đang bất mãn với vương gia vì lo ngắm hoa mà bắt hần làm hết mọi việc như vậy.

“Người hãy nói lại với Thượng Quan Vân không cần tra người đứng sau mà chỉ cần hỏi hần người trợ giúp hần ở kinh thành là được với lại phải bảo vệ hần cho tốt ta tin người kia chắc chắn sẽ cho người giết hần diệt khẩu” Nam Thiên Dục ngồi tựa vào cửa sổ ngắm nhìn nàng nhưng vẫn phân phó việc cho Tề Cảnh.

“Thuộc hạ đã rõ, thuộc hạ lập tức đi thông báo cho Thượng Quan đại nhân”

“Có chuyện gì thì cho người đến thông báo cho ta”

“Dạ”

Tề Cảnh vừa rồi đi thì có người đến đập phá làm tất cả khách nhân hoảng sợ bỏ chạy.

“Các người đang làm gì? Dừng tay lại” Tiểu Trương thấy mấy tên lưu manh đập phá định ra ngăn cản nhưng lại bị chúng đánh.

Thượng Quan Mai Ngọc thấy vậy nên đã ra ngăn cản bọn lưu manh.

“Dừng tay, các người là ai? Tại sao lại đến đập phá quán ăn của ta ” nàng xông vào ngăn cản những tên đang đánh Tiểu Trương lớn tiếng hỏi.

“Ai bảo quán ăn của các người giám đắc tội với lão đại của chúng ta ” tên cầm đầu vừa nhìn thấy nàng thì liền dơ chân đá ngã cái bàn bên cạnh nàng.

“Ta không biết lão đại của các người là ai thì làm sao mà đắc tội với hần chứ”

“Xú nha đầu đến chết mà vẫn cứng mồm ” tên đó đưa tay đẩy nàng qua một bên rồi hét lớn với đồng bọn đập phá tiếp.

Mặc dù nàng có một cơ thể khỏe mạnh nhưng mà sức của một cô nương như nàng làm sao so với mấy tên lưu manh to lớn đó được cho nên nàng bị bọn chúng đẩy ngã vào trong quầy.

“Tiểu thư ”

“Bà chủ ”

Mọi người thấy nàng bị đẩy ngã vào trong quầy thì hoảng sợ la lên định chạy đến đỡ nàng nhưng đã có một bóng người nhanh hơn tiếp được nàng ôm vào trong ngực. Nàng nhắm mắt cắn chặt răng chịu đau đớn nhưng nhắm mắt hồi lâu không thấy đau đớn mà lại nghe được một âm thanh áp áp dễ nghe.

“Cô nương không sao chứ? ” Nam Thiên Dục quan tâm hỏi.

“Ta...ta...” nàng mở mắt ra thì thấy gương mặt phóng đại của hần làm nàng lúng túng.

“Có bị thương ở đâu hay không?”

“Không...không có”

Nghe nàng nói không sao thì Nam Thiên Dục thở phào nhẹ nhõm, có trời mới biết lúc thấy nàng bị đẩy ngã vào quầy làm hần sợ hãi cỡ nào. Hần vừa sợ vừa tức giận nàng là một nữ tử làm sao lại dám đối đầu với mấy nam nhân cao lớn như vậy.

Nam Thiên Dục buông nàng ra đưa cho Tiểu Hương đỡ nàng rồi quay qua nhìn tên lưu manh liền thay đổi sắc mặt về mặt ôn nhu vừa rồi thay bằng một vẻ mặt lạnh băng, âm trầm đầy sát khí đến cả giọng nói cũng lạnh lùng làm cho những người xung quanh thấy run sợ.

“Cút, đừng bao giờ đến đây gây rối nữa ”

“Người là ai lại giám ra lệnh cho bọn ta ” Tên cầm đầu cảm thấy hơi sợ nhưng nghĩ lại mình nhiều người mà không giải quyết nổi một tên thư sinh yếu đuối sao.

“Đừng để ta nói lại lần nữa ”

“Tên nhiều chuyện này, các huynh đệ đánh hần”

Tên lưu manh vừa hét lên thì hai tên kia cùng nhau lên đánh vào Nam Thiên Dục nhưng Nam Thiên Dục là ai nào để cho bọn chúng đánh dễ dàng như vậy được. Nam Thiên Dục bắt được tay tên đầu tiên bẻ ra sau lưng sau đó xoay người đá vào chân của tên thứ hai làm cho hần ngã quỵ xuống đất.

Nhìn thân thủ của Nam Thiên Dục mau lẹ như vậy làm cho Thượng Quan Mai Ngọc trừng to mắt bất ngờ nhưng nhìn thấy tên lưu manh còn lại đang cầm cái ghế định đánh vào Nam Thiên Dục thì nàng hoảng sợ la lên.

“Công tử cẩn thận”

Nghe thấy nàng hét lên làm Nam Thiên Dục phân tâm nên bị tên kia đánh ghế vào vai, bị tên kia đánh làm Nam Thiên Dục tức giận ra tay đánh một quyền vào ngực tên lưu manh kia làm hần bay ra xa.

“Cút”

Nam Thiên Dục tha cho bọn chúng, ba tên kia đỡ nhau chạy trôi chết. Thấy ba tên kia đã đi Thượng Quan Mai Ngọc chạy nhanh đến hỏi thăm hần.

“Công tử người không sao chứ ” nàng nhìn thấy vai hần bị chảy máu thì hoảng sợ la lên: “A! Vai của người chảy máu rồi, mau mau, Tiểu Trương mau mời đại phu”

“Ta không sao, không cần mời đại phu, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi không có gì đáng ngại” chắc là lúc này bị thanh ghế đánh vào nên bị xước nhẹ mà thôi.

Nàng nghe hần nói không sao nên cũng nghe lời, nàng mời hần đến phòng khách rửa vết thương bằng bó cho hần.

“Cảm ơn công tử đã ra tay giúp đỡ ” giúp hần băng bó xong nàng mới nói lời cảm tạ hần.

“Chỉ là một cái nhấc tay cô nương không nên để trong lòng” Nam Thiên Dục mỉm cười nhìn nàng.

Thật là tuần tú chỉ là mỉm cười thôi mà cũng đủ làm cho biết bao cô nương say lòng rồi, đúng là họa thủy mà.

“À!” nàng lúng túng thu dọn thuốc nhưng lại vô ý làm rơi lọ thuốc xuống sàn nên cả hai cùng cúi người nhặt.

Chỉ là nhặt một lọ thuốc nhưng hai người mặt gần mặt, tay chạm tay. Ở góc độ khác mà nói thì hai người giống như đang hôn nhau rất dễ làm người khác hiểu lầm và trong đó người hiểu lầm có vị quan thượng thư mới nhậm chức kiêm đệ đệ của nữ chính.

“Hai người đang làm gì?” Thương Quan Vân vừa bước vào phòng khách thì thấy một màn như vậy mà tức điên hét lớn xông vào nắm cổ áo của Nam Thiên Dục: “Tên nam nhân chết tiết giám khi dễ ti tì của ta, ta sẽ bắt ngươi bỏ vào đại lao”

Thương Quan Vân tức giận mờ mắt nhưng đến khi nhìn thấy người khi dễ ti tì mình thì tròn mắt.

“Vương Gia”

Bạn đang đọc truyện *Bà Chủ Dịch Thị Là Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Nghe Thương Quan Vân kêu lên thì lập tức trong phòng khách im lặng như tờ không có một tiếng động.

Vương gia! Vị công tử tuần tú vừa mới giúp nàng là vương gia, Thương Quan Mai Ngọc cảm thấy trong lòng rối bời.

Nam Thiên Dục nhìn thấy nàng thay đổi sắc mặt ngạc nhiên nhìn mình thì tức giận Thương Quan Vân đã phá hư chuyện tốt của mình. Nam Thiên Dục định là làm quen với nàng trước mới nói thân phận thật sự của mình ra nào ngờ lại bị tên Thương Quan Vân chen ngang phá đám.

“Thương Quan đại nhân đây là muốn đánh ta sao?”

“Ha...ha... Vương gia nói đùa, thần nào giám” Thương Quan Vân nhìn thấy tay mình vẫn còn đang nắm cổ áo của Nam Thiên Dục thì cười cười lấy lòng rồi buông tay, nhưng lại lập tức chen ngang giữa Nam Thiên Dục và Thương Quan Mai Ngọc xem xét kiểm tra tỉ mỉ tỷ tử của mình.

“Tỷ có sao hay không?”

“Tỷ thì có gì đâu mà làm sao chứ”

“Tiểu Hương đã kể lại cho đệ nghe hết rồi, tỷ đừng có dấu đệ, tỷ yên tâm đệ sẽ bắt hết chúng về nha môn cho chúng một bài học”

“Tỷ không sao, chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi bỏ qua đi”

Nhìn hai tỷ đệ nhà người ta tình thâm mà quên mất mình Nam Thiên Dục ho nhẹ nhắc nhở.

“Khụ...khụ... Thương Quan Vân ta lại không biết ngươi là người lấy việc công báo tư thù như vậy đây”

So với tứ vương gia ngài ta còn thua xa. Thương Quan Vân bị nói móc nhưng vẫn im lặng nào giám trả lời lại chỉ giám than nhẹ trong lòng.

Thương Quan Vân định lên tiếng nhưng thấy Tề Cảnh bước vào.

“Tứ gia”

“Mọi chuyện sao rồi?”

Thương Quan Mai Ngọc nghe thấy giọng nói của Nam Thiên Dục trở nên lạnh lùng thì nghĩ có chuyện quan trọng nên đành tìm cơ đi ra ngoài.

Nam Thiên Dục nhìn nàng lặng lẽ lui ra ngoài thì chỉ đành thở dài trong lòng.

Thương Quan Vân và Tề Cảnh thấy vương gia nhà họ không tập trung mà tầm mắt của vương gia rơi trên người của Thương Quan Mai Ngọc thì một người thì chỉ biết thở dài người còn lại thì lo lắng.

“Đúng như vương gia dự đoán, bọn họ giám to gan vào nhà lao định hạ độc hại chết tên kia”

“Tên đó hiện giờ sao rồi”

“Vương gia yên tâm, Hắc đã được thần đưa đến nơi an toàn rồi”

“Tốt! Phải nhớ bảo vệ hắc ta vì chỉ có hắc mới biết tên trợ giúp hắc ở kinh thành chúng ta mới có thể tóm gọn bọn chúng”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì tiếp theo đây ạ”

“Thượng Quan Vân người có tính toán gì hay không”

“Thần nghĩ chắc bọn chúng đã đề phòng rồi cho nên kế hoạch trước đó của chúng sẽ có thay đổi, chúng ta vẫn nên âm thầm mà theo dõi không nên làm kinh động đến con mồi, tuy nhiên ta nghĩ bọn chúng sẽ tìm cách đưa lô thuốc khác vào kinh thành”

Nam Thiên Dục yên lặng suy nghĩ một lát rồi phân phó Tề Cảnh đi làm việc.

“Tề Cảnh, người hãy cho người theo dõi Tô Hạo xem hắc có hành động gì không? Mặt khác cũng phải cho người theo dõi Tào thúc người bên cạnh hắc”

“Thuộc hạ tuân lệnh”

“Thượng Quan Vân người vẫn thẩm tra án như bình thường nhưng tra án càng nhanh càng tốt để cho hắc ta vui vẻ một chút cũng tiện cho chúng ta hành động”

Thượng Quan Vân nhận lệnh nhưng vẫn ngồi đó nhìn Nam Thiên Dục chưa rời đi.

“Làm sao còn không đi làm việc của người đi mà lại nhìn ta như vậy” Nam Thiên Dục nghi ngờ hỏi.

“Vương gia! Sao ngài lại không đi mà còn ngồi ở đó, nơi này là nhà của thần mà”

“À! Ta...Người đây là đang hạ lệnh đuổi bốn vương đi sao?”

“Hạ quan nào giám, ta chỉ tò mò muốn biết vương gia ngài còn có việc gì chưa phân phó”

Thấy Thượng Quan Vân đã hạ lệnh đuổi khách thì Nam Thiên Dục cũng không tiện ở lại nên đành rời đi nhưng khi ra đến cửa vẫn khựng lại nhìn nàng một chút nhưng nàng từ đầu đến cuối thủy chung vẫn không ngẩng đầu nhìn hắc một cái nên hắc đành thở dài bỏ đi.

Khi Nam Thiên Dục vừa rời đi thì Thượng Quan Mai Ngọc ngẩng đầu đưa mắt nhìn theo bóng dáng người kia.

Vương gia!

Người ta đường đường là Tứ vương gia cao cao tại thượng nàng chỉ là cô nương dân đen bình thường nào dám trèo cao nhưng mà lòng nàng thật không dễ chịu chút nào.

Thượng Quan Mai Ngọc ơi là Thượng Quan Mai Ngọc người bị sao vậy chứ, người hãy bình tĩnh lại một chút.

Mặc dù Thượng Quan Mai Ngọc tự nói với lòng là mình phải bình tĩnh một chút nhưng đêm đó vẫn là một đêm mất ngủ, mấy ngày hôm sau Nam Thiên Dục vẫn xuất hiện ở quán ăn rất đúng giờ nhưng nàng vẫn là hồ hững xem hắc như khách nhân đến ăn cơm bình thường mà đối đãi, việc bị nàng hồ hững không quan tâm làm Nam Thiên Dục tức giận vô cùng nhưng Nam Thiên Dục vẫn ngày ngày xuất hiện trước mặt nàng, nàng muốn chơi trò vô hình thì hắc sẽ chơi cùng nàng để xem đến cuối cùng người nào sẽ là người chiến thắng trò chơi vô vị này.

Hôm nay cũng vậy vừa đi chợ trở về đến quán thì nàng đã thấy Nam Thiên Dục ngồi ở bàn cạnh cửa sổ như mọi khi nàng lặng lẽ đi vào đưa đồ cho Tiểu Hưng rồi vào quầy tính toán sổ sách mà không để ý đến Nam Thiên Dục.

Thượng Quan Mai Ngọc không để ý đến mình làm cho Nam Thiên Dục tức giận mà bóp chặt ly trà trong tay. Khá lắm! Bây giờ nàng còn không buồn nhìn đến hắc đến một cái.

Nam Thiên Dục ngồi tức giận nhìn nàng không được bao lâu thì Tề Cảnh xuất hiện thì thầm vào tai Nam Thiên Dục làm hắc nhú mày rồi đứng dậy rời đi một ngày đó hắc không xuất hiện ở quán của nàng nữa.

Đêm khuya, quán ăn đã đóng cửa mọi người đã về hết chỉ còn mình nàng ở lại tính toán sổ sách của ngày hôm nay và dự tính thực đơn cho ngày hôm sau thì nàng nghe tiếng động ở bên ngoài làm nàng hoảng sợ nắm nhẹ cái cây chổi trong tay và đi đến gần cửa.

“Đã trễ thế này mà ai còn đến, không lẽ là ăn trộm sao?” nàng vừa đi vừa lăm bằm nắm chặt cây chổi trong tay. Khi gần đến cửa thì nàng thấy cửa bị mở ra nàng nắm cây chổi đánh loạn xạ miệng định la lên thì nghe thấy tiếng của đệ đệ mình.

“Tỷ...tỷ bình tĩnh là đệ... Thượng Quan Vân đệ đệ tốt của tỷ đây” Thượng Quan Vân nắm chặt cây chổi ngăn tỷ tỷ mình xuống tay.

Thượng Quan Vân nào biết đã trễ thế này mà tỷ tỷ còn thức nên khi vừa tiến vào vẫn là bị đánh không ít.

Thượng Quan Mai Ngọc nghe tiếng đệ đệ thì ngừng tay ngừng mắt ngạc nhiên nhìn đệ đệ của mình tức giận mắ Thượng Quan Vân.

“Đệ định dọa chết tỷ hả, nửa đêm khuya khoát thế này đệ còn xuất hiện, định ăn trộm tiền của tỷ hả?”

“Tỷ à! Tiền của tỷ có bao nhiêu đâu mà đệ phải lấy trộm và lại đệ đường đường là một vị quan nhất phẩm làm sao có thể đi làm cái chuyện đầu trộm đuôi cướp đó chứ ” oan quá.

“Không lấy trộm vậy là chê tỷ sống quá già nên muốn hù chết tỷ hả?”

“Đệ nào biết tỷ chưa đi nghỉ ngơi chứ, đệ định mở cửa vào rồi mới đi gọi tỷ ai ngờ tỷ “yêu thương ” đệ như vậy cho đệ mấy cây chổi rồi ” Thượng Quan Vân xoa xoa cái tay bị đánh ai oán nhìn Thượng Quan Mai Ngọc tố cáo.

“Tìm tỷ có chuyện gì? ” Thượng Quan Mai Ngọc nghi ngờ hỏi.

“Tề Cảnh ”

Tề Cảnh! Cái tên sao nghe quen quen nàng hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải.

Thượng Quan Mai Ngọc đang suy nghĩ về cái tên Tề Cảnh thì thấy một người từ trong tối bước ra và đang dìu một người bị thương bước vào quán trên mình bị trúng tên máu chảy không ngừng, nàng nhìn kỹ thì mới biết là người hay đi cùng với Nam Thiên Dục.

Nam Thiên Dục!

Vừa nghĩ đến Nam Thiên Dục thì nàng dật mình nhìn người bị thương mà Tề Cảnh đang dìu không thể nào là Nam Thiên Dục chứ.

“Đây là?” Thượng Quan Mai Ngọc hoảng sợ nhìn Thượng Quan Vân hỏi.

“Vương gia bị trúng tên đệ không giám đưa người về nha môn với lại vương gia không cho bọn đệ mời đại phu nên đành đến nhờ tỷ giúp một tay ” lúc trước cha bị bệnh tỷ tỷ đã đọc không ít sách y nên chắc cũng giúp được.

“Mau... mau đưa vào phòng tỷ ” Nghe nói Nam Thiên Dục bị trúng tên thì nàng lập tức nói Tề Cảnh đưa người vào phòng để trị thương cho Nam Thiên Dục.

Chữa thương rút tên cho Nam Thiên Dục, may mà chỉ là không trúng chỗ hiểm nên không có gì đáng ngại đến rạng sáng mới băng bó xong nhưng Nam Thiên Dục lại phát sốt nên Thượng Quan Mai Ngọc đành phải ngồi trông hẩn đến sáng.

Khi Nam Thiên Dục tỉnh lại thì không biết là mình đang ở đâu đưa mắt nhìn xung quanh là một căn phòng xa lạ, trong phòng bày trí có phần điệu dàng giống phòng của một cô nương, nhìn lại thì thấy Tề Cảnh và Thượng Quan Vân đang ngồi ngủ thiếp đi. Nam Thiên Dục lại nhìn một lượt thì thấy trong phòng có một giá sách trên đó để rất nhiều sách.

Nam Thiên Dục đang đánh giá cả phòng thì nghe tiếng mở cửa và tiếng bước chân người bước vào, khi nhìn thấy người bước vào là nàng thì Nam Thiên Dục trừng mắt ngạc nhiên.

“Ngài đã tỉnh, nào để ta đỡ ngài ngồi dậy uống thuốc ” nàng đoán là chắc hẳn cũng gần tỉnh nên mới đến nhà bếp bưng thuốc nàng mới sắp xong cho hẩn.

Lúc bị trúng tên đã dặn dò Tề Cảnh không được đưa đi gặp đại phu nhưng Nam Thiên Dục thật không ngờ là Tề Cảnh và Thượng Quan Vân lại đưa hẩn đến chỗ của nàng.

Nhì nàng đỡ hẩn ngồi dậy kê gối sau lưng cho hẩn tựa, mọi hành động của nàng đều rất nhẹ nhàng và cẩn thận, hẩn ngửi được hương hoa ngài thoang thoảng trên tóc của nàng.

“Nàng đã trị thương cho ta sao? ” Hẩn đã dặn không đến chỗ đại phu thì Tề Cảnh không giám làm trái vì vậy việc chữa thương và băng bó nhất định là do nàng làm rồi. Một cô nương thú vị ngoài biết chữ, tính toán còn biết cả y thuật. Nàng còn có chuyện gì mà Nam Thiên Dục hẩn không biết nữa không.

“Còn người nào khác sao? ” nàng vẫn lo thôi thuốc không ngừng đầu nhìn hẩn nhưng vẫn trả lời câu hỏi của hẩn.

“Tại sao lại không nhìn ta. Nàng chán ghét ta sao? Chán ghét đến mức không muốn nhìn mặt ta luôn sao?” nghĩ đến mấy ngày qua nàng vẫn không để ý đến mình làm cho Nam Thiên Dục luôn tức giận.

“Dân nữ nào giám ” nàng vừa trả lời vừa đưa muỗng thuốc vừa mới thổi song lên miệng cho hẩn uống.

“Nàng muốn tạo khoản cách với ta vậy sao? Nếu như nàng không biết ta là Tứ vương gia có phải mọi chuyện đã khác hơn hay không ” hẩn nhìn nàng mà chất vấn cứng đầu không uống muỗng thuốc nàng đưa lên.

“Vương gia ngài nghĩ nhiều rồi, dân nữ nào giám bắt kính với vương gia. Trên đời này không có nếu như ngài vẫn là Tứ vương gia mà dân nữ chỉ là một cô nương dân dã bình thường mà thôi ” nàng nói nhưng vẫn không quên đưa muỗng thuốc đến gần miệng bắt hẩn uống thuốc.

“Thì ra nàng để ý cái thân phận và địa vị của ta như vậy, là ta không xứng với một cô nương dân dã nhưng hiểu biết rất nhiều là nàng sao?” hấn thỏa hiệp uống thuốc mà nàng đưa.

“Vương gia hiểu sai lời nói của dân nữ rồi là dân nữ thân phận thấp hèn nào dám so được với tứ vương gia ngài?”

“Nàng” Nam Thiên Dục bị nàng nói như vậy đành trừng mắt nhìn Thượng Quan Mai Ngọc mà không nói được lời nào.

Cả hai im lặng không nói lời nào nữa nhưng hành động lại rất ăn ý nàng đút thuốc còn hấn uống thuốc. Khi chén thuốc đã uống xong Thượng Quan Mai Ngọc thu dọn chén định đứng dậy rồi đi thì bị Nam Thiên Dục nắm lấy tay không buông.

Thượng Quan Mai Ngọc nhìn đôi tay đang nắm tay mình không buông thì đưa mắt nhìn Nam Thiên Dục.

“Nói cho ta biết nàng đang tức giận ta chuyện gì?” Nam Thiên Dục mới đầu vẫn chưa nghĩ ra là tại sao nàng lại ăn nói đánh đấm như vậy nhưng về sau hấn nghĩ nang chắc chắn là đang giận hấn chắc là do bị thương đã ảnh hưởng đến sự phán đoán của hấn.

“Tức giận?”

“Phải! Nàng đang giận ta, nói cho ta biết là ta đã làm gì sai để nàng phải tức giận như vậy”

Thượng Quan Mai Ngọc cũng không biết tại sao nàng lại tức giận như vậy, chỉ là lúc nghe Tề Cảnh nói hấn đi điều tra một cọc án liên quan đến thuốc phiện, một mình hấn đi theo dõi mấy kẻ buôn lậu kia nhưng bị trùng kế bị thương nhưng hấn còn dạn dỏ là không cho đến chỗ đại phu, nghe xong làm cho nàng rất tức giận, chẳng lẽ việc tra án, phá án còn quan trọng hơn tính mạng của hấn sao? Nàng tức giận hấn xem nhẹ bản thân mà xem trọng cái cọc án kia tự mình đi điều tra rồi lâm vào nguy hiểm đề rồi bị thương.

Khi nàng thấy Tề Cảnh đỡ hấn lên giường thấy người hấn toàn là máu làm người của nàng đều run rẩy hoảng sợ. Nàng sợ hấn chết, nàng rất sợ. Trong lúc rút tên và chữa thương cho hấn nàng luôn tự nói là hấn sẽ không sao, hấn sẽ không có việc gì. Nàng sợ kiến thức y học của mình không đủ rồi sẽ không cứu được hấn.

Nam Thiên Dục thật sự không biết Thượng Quan Mai Ngọc sợ hãi như vậy.

“Tứ vương gia ngài nghĩ nhiều rồi” đưa tay cầm tay hấn bỏ vào trong chăn, kéo chăn đắp cho hấn rồi rời đi không quay đầu lại nhìn hấn lấy một lần.

Bạn đang đọc truyện *Bà Chủ Dịch Thị Là Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 4.1

“Chuyến hàng đó sao rồi” Nam Thiên Dục nửa nằm trên giường nhìn Tề Cảnh và Thượng Quan Vân đang ăn như hổ đói ở bên cạnh bàn.

“Đã tịch thu được toàn bộ hơn nửa cũng bắt được người cầm đầu lô hàng lần này” Thượng Quan Vân vừa ăn vừa nói.

“Nhưng người này nói ra vương gia cũng không có bắt ngờ đâu”

“Ai?” Nam Thiên Dục nhíu mi nhìn Thượng Quan Vân hỏi.

“Chính là Tào Thúc, người bên cạnh Tô Hạo”

“Chuyến hàng này nhất định là quan trọng nên Tô Hạo mới cho người thân cận của hấn áp tải như vậy. Nếu đã như thế thì chúng ta cũng nên độ lượng một chút”

“Vương gia có chủ ý gì nói ra cho hạ quan nghe một chút, nếu có trò vui làm sao lại có thể thiếu hạ quan được”

“Người hãy thả Tào thúc ra” chợt suy nghĩ ra điều gì Nam Thiên Dục cao giọng gọi: “Tề Cảnh”

“Có thuộc hạ” Tề cảnh đang ăn nhưng lại bị Nam Thiên Dục gọi như vậy thì lập tức đứng lên nhận lệnh.

“Người hãy cho ám vệ theo dõi Tào thúc chắc chắn Tào thúc chỉ là nguy trang cho tên kia, nhất định tối nay sẽ có trò hay” Mời Nam Thiên Dục khẽ cười lạnh.

“Thuộc hạ tuân mệnh”

“Vậy hạ quan có nên đi luôn không nhỉ” Nhìn Tề cảnh biến mất sau bức tường Thượng Quan Vân nhìn người trên giường hỏi.

“Tùy ngươi” Nam Thiên Dục khẽ nhắm đôi mắt, bộ dáng lười biếng làm cho Thượng Quan Vân tức ói máu.

“Vương gia tính ăn vạ nhà hạ quan cho đến khi nào?”

“Ta còn đang bị trọng thương, khi nào ta khá hơn thì tính tiếp”

“Nhà của thần chỉ có một mình tỷ của thần nếu vương gia nhất định ở lại trấn thủ cũng không hay lắm đâu, vả lại cô nam quả nữ ở chung một nhà chuyện này truyền ra ngoài thì tỷ của thần làm sao lấy tướng công được”

“Thượng Quan Vân có rắm mau thả, nói chuyện vòng vo với bốn vương, ngươi càng ngày càng to gan lớn mật nhỉ”

“Hạ quan nào giám”

Nam Thiên Dục mở mắt nhìn tên thuộc hạ của mình mà trừng mắt tức giận, muốn đuổi người thì nói thẳng làm gì phải vòng vo.

“Thần mới nghe được một tin rất hay từ hoàng hậu nói nhỏ với thần nhờ thần nói lại với vương gia”

“...”

“Từ vương gia ngài anh tuần, tài mạo song toàn nhưng đến giờ trong vương phủ còn chưa có vương phi” Thấy Vương gia nhà hấn tức giận nên Thượng Quan Vân cũng không định nói đùa mà thay đổi sắc mặt nghiêm chỉnh.

“Cho nên...” Nam Thiên Dục hiệp mắt phượng nhìn Thượng Quan Vân.

“Cho nên văn võ bá quan đã đề nghị hoàng thượng tứ hôn cho người để người có được một vương phi như ý”

“Ta đã biết”

Cái thái độ gì đó. Ta đã biết là sao?

“Vì vậy vương gia định ở lại đây đến khi nào, thần nói trước là thần chỉ có một vị tỷ tỷ thần sẽ không thể đưa mắt nhìn tỷ thần bị ám ức”

“Ta sẽ không cô phụ nàng ngươi có thể yên tâm” mặc dù quen nhau không lâu nhưng Nam Thiên Dục và Thượng Quan Vân tính cách rất giống nhau đều là nam nhân nói được làm được cho nên hấn khẳng định Thượng Quan Vân nói được thì làm được nếu bảo vệ được tỷ của mình thì cho dù bỏ cả chức quan Thượng Quan Vân cũng không tiếc.

“Vương gia nên cân nhắc nếu như hoàng thượng đã ban thánh chỉ thì vương gia có không muốn lập phi cũng khó, hoàng hậu cũng không thể bao che cho ngài được”

Thượng Quan Vân nói đúng, nếu như phụ hoàng lập thánh chỉ thì không thể vặn vẹo nữa rồi, nhất định phải tìm cách mới được.

Thấy Nam Thiên Dục im lặng suy nghĩ thì Thượng Quan Vân chỉ biết thở dài. Thật ra hấn cũng biết Nam Thiên Dục là một nam nhân tốt có thể bảo hộ cho tỷ tỷ của hấn nhưng mà việc đã đến nước này thì chỉ trách hai người họ có duyên không phận. Hấn cũng không muốn chia rẽ hai người có tình nhưng mà hấn không muốn tỷ tỷ của mình phải khổ sở đành phải làm người ác đánh gãy uyên ương thôi.

“Nếu vương gia đã không thể kháng chỉ thì thần chỉ xin vương gia đừng nên dây dưa với tỷ tỷ của thần”

“Thượng Quan Vân! Ý ngươi là sao?” Nam Thiên Dục tức giận lời nói ra có thể hình dung là nghiêng răng nói ra.

“Thần xin Vương Gia nên quay về vương phủ, thần cũng dốc hết sức để phá xong án thuốc phiện này để ngài có thể phục mệnh với hoàng thượng và vương gia vẫn là tứ vương gia của ngài coi như ngài và tỷ tỷ của thần như bèo nước thôi, không nên dây dưa thêm nữa”

“Ngươi được lắm Thượng Quan Vân, quen biết ngươi lâu như vậy nhưng ta không nghĩ ngươi là người bị bệnh luyến tỷ (ý a NTD nói a TQV bị bệnh yêu chị đấy ạ)”

“Tùy ngài nghĩ sao cũng được, nếu ngài đã không chắc chắn được mọi việc thì xin vương gia đừng gây tổn thương cho tỷ của ta. Nếu ngài giám làm tổn thương tỷ ấy cho dù ngài có là Tứ vương gia cao cao tại thượng ta cũng không bỏ qua” nói xong Thượng Quan Vân đứng lên bỏ về nha môn.

Tức chết người mà, tại sao mọi chuyện lại trở nên rắc rối như vậy, nàng ấy biết mình là vương gia thì đã lạnh nhạt lắm rồi nếu bây giờ lại biết hấn được tứ hôn thì có phải nàng ấy không muốn nhìn thấy hấn luôn không. Không được, không được. Thái độ của nàng vì hấn bị thương nên mới hòa nhã được một chút không thể vì tin tức tứ hôn mà lại lạnh nhạt như trước nữa, mấy ngày trước bị nàng ngó lơ làm hấn rất tức giận rồi cho nên không thể lại bị ghét bỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Chủ Dịch Thị Là Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4.2

Nam Thiên Dục bị thương không được để truyền ra ngoài cho nên việc chăm sóc hắn đều do một tay Thượng Quan Mai Ngọc đảm nhiệm.

“Đệ Đệ ta đi rồi hả?” nhìn xung quanh phòng không nhìn thấy Thượng Quan Vân và Tề Cảnh nên nàng mới hỏi người bị thương trên giường.

“Hắn về nha môn xử lý việc của hắn rồi” Nam Thiên Dục hừ nhẹ trả lời. Hắn mới là người bị thương đâu phải tên Thượng Quan Vân kia đâu mà, không lo lắng cho hắn mà vừa vào phòng đã hỏi tên kia.

“Đến giờ uống thuốc rồi” Nàng đem thuốc thổi nguội rồi đưa cho hắn nhưng hắn vẫn ngưng mắt nhìn nàng không nhận lấy chén thuốc.

“...”

“Sao vậy? Làm sao lại nhìn ta chăm chăm như vậy?”

“Ta đang bị thương không thể tự uống thuốc được, nàng không thể dứt thuốc cho ta uống hả?”

Thượng Quan Mai Ngọc nghe hắn nói như vậy thì nhìn hắn rồi cũng dứt thuốc cho hắn.

Dứt thuốc thôi mà sao không nói ngưng mắt nhìn nàng làm gì chứ.

Nam Thiên Dục giải quyết xong chén thuốc thì cũng là một lúc sau. Thượng Quan Mai Ngọc đang thu dọn thì Tề Cảnh xông cửa vào.

Tề Cảnh than nhẹ trong lòng phá hỏng chuyện tốt của chủ tử nhà hắn rồi. Tề Cảnh lúng túng nhìn vương gia nhà hắn.

“Vương gia! Là có chuyện nên thuộc hạ mới...” sợ chủ tử nhà hắn tức giận nên phải giải thích trước nhưng nhìn thấy Thượng Quan Mai Ngọc thì chân chừ im lặng.

“Nói đi có chuyện gì” nhìn ra được Tề Cảnh nhìn thấy nàng nên mới im lặng nên Nam Thiên Dục mới cho phép hắn nói.

“Ám vệ phát hiện một số thích khách”

“Giết”

“Tuân mệnh”

Nghe đến giết người hơi sợ hãi người run lên. Nhìn thấy Tề Cảnh nhận mệnh rồi biến mất Nam Thiên Dục quay lại nhìn nàng thì thấy tay nàng đang run lên thì biết nàng bị dọa sợ rồi.

“Nếu trong quán có người thì nàng ở lại đây với ta đi đừng ra ngoài” An toàn của nàng là quan trọng nhất. Nàng ở trong tầm mắt của hắn thì mới yên tâm được.

Nghe trong giọng nói của hắn có vẻ nghiêm trọng nên nàng cũng không phản đối mà ở lại trong phòng.

“Dân nữ tuân mệnh”

“Nàng đừng để ta nghe được hai từ dân nữ phát ra từ miệng nàng nữa”

“Thảo dân tuân mệnh vương gia”

“Nàng...” được lắng Thượng Quan Mai Ngọc không cho nàng nói dân nữ thì nàng lại nói là thảo dân. Nàng muốn hắn tức giận mà chết đây mà.

Nam Thiên Dục bị nàng chọc cho tức giận mà họ khan không dứt làm cho nàng cũng nôn nóng vỗ nhẹ ngực cho hắn.

“Ngài làm sao lại ho nhiều như vậy”

“Có ngày ta cũng bị nàng làm cho tức giận mà chết”

“Vương gia nói quá lời rồi dân nữ nào dám chọc giận vương gia ngài”

“Không cho phép nàng gọi ta ta vương gia gọi ta là Thiên Dục, cũng không được một dân nữ hai thảo dân với ta, nếu nàng còn để ta nghe được nàng nói như vậy thì đừng trách ta độc ác”

“Ngài đây là uy hiếp dân nữ sao?”

“Nàng... Ta nói không được nói dân nữ nữa kia mà”

“Nếu Vương gia không thích nghe thì ta đi là được, kéo ta lại chọc cho vương gia ngài tức giận” Nói xong nàng đem chén thuốc bùng đi nhưng Nam Thiên Dục làm sao giám cho nàng ra ngoài, ngoài kia còn có thích khách.

“Nàng đứng lại cho ta”

“Vương gia có gì phân phó” Hắn là gì chứ, không phải không muốn nghe nàng nói sao nàng đi là được mà.

“Lại đây ngồi xuống” Nam Thiên Dục chỉ cái ghế cạnh giường mà nàng đã ngồi.

“Cô nam quả nữ ở chung một phòng không tiện lắm đâu”

“Bây giờ nàng mới quan tâm danh tiết thì có phải hơi muộn rồi không. Nhưng đừng trách ta là không nhắc nhở nàng muốn chết sớm thì đi đi nhưng ta nhắc cho nàng nhớ ngoài kia còn có thích khách”

Sao nàng lại quên mất còn có thích khách nhỉ.

“Lại đây ngồi xuống đi” thấy nàng lại bị dọa sợ nên Nam Thiên Dục nhẹ giọng dụ dỗ.

Thượng Quan Mai Ngọc do dự một lát thì quay lại ngồi ở bàn uống trà mà không ngồi chiếc ghế mà Nam Thiên Dục nói.

Nam Thiên Dục thấy nàng không nghe lời thì chỉ biết thờ dài trong lòng, không biết đến khi nào nàng mới hiểu được tâm ý của hắn đây.

Bên trong phòng thì mỗi người một suy nghĩ còn bên ngoài thì tiếng đao kiếm vang lên không ngừng.

Khoảng một nén nhang sau thì nàng nghe tiếng Tề Cảnh bên ngoài báo cáo lại

“Vương gia đã xử lý xong đám thích khách, ám vệ không ai bị thương”

“Được rồi dọn dẹp cho sạch sẽ kéo làm kinh sợ đến mọi người”

“Thuộc hạ tuân mệnh”

“dân nữ cũng phải đi làm việc đây” nói rồi nàng đứng dậy rồi đi.

Nam Thiên Dục tức giận không biết nên làm thế nào với nàng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Chủ Dịch Thị Là Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.